

‘Prachtig, realistisch en hartverscheurend – dit boek zal altijd
een van mijn favorieten blijven.’ – SARAH. J. MAAS

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ALS
MORGEN
MORGEN
NIET
BESTAAT

ÉÉN MOMENT VERANDERT ALLES

ALS MORGEN NIET BESTAAT

Eerder verschenen van Jennifer L. Armentrout onder meer bij
Uitgeverij Zomer & Keuning:

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij

Ga voor mij

Blijf bij mij

Val voor mij

Kies voor mij

Vertrouw op mij

Lux-serie:

Obsidian

Onyx

Opal

Origin

Opposition

Het probleem met voor altijd

Een tweede kans

Deze uitgaven zijn ook verkrijgbaar als e-book

JENNIFER L.
ARMENTROUT

**ALS
MORGEN
NIET
BESTAAT**

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Oorspronkelijke titel *If there's no tomorrow*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow, a HarperCollins USA company

© 2017 Jennifer L. Armentrout

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

Vertaling Els Brevink

Omslagontwerp B'ij Barbara/Barbara van Ruyven

Omslagbeeld © HarperCollins Cover Art

Opmaak binnenwerk studio-mol.com

ISBN 9789401912303

ISBN e-book 9789401912310

NUR 285

www.zomerenkeuning.nl

www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Ik kon me niet bewegen. Alles deed pijn – mijn huid voelde te strak, het leek alsof mijn spieren in brand stonden en mijn botten schrijnden tot diep in het merg.

Verwarring spoelde over me heen. Mijn hoofd voelde alsof het vol spinnenwebben en watten zat. Ik probeerde mijn armen op te tillen, maar ze waren zwaar, loodzwaar.

Ik dacht dat ik een gestaag piepend geluid en stemmen hoorde. Het leek allemaal ver weg, alsof ik aan één kant van een tunnel was, en al het andere aan de andere kant.

Ik kon niet praten. Er... Er zat iets in mijn keel, achter in mijn keel. Mijn arm verkrampde plotseling en op de bovenkant van mijn hand voelde ik iets trekken.

Waarom wilden mijn ogen niet open?

De paniek begon toe te slaan. Waarom kon ik me niet bewegen?

Er was iets mis. Er was iets heel erg mis. Ik wilde gewoon mijn ogen openen. Ik wilde...

Ik hou van je, Lena.

Ik hou ook van jou.

De stemmen echoden in mijn hoofd. Een ervan was de mijne, zonder twijfel, en de andere...

‘Ze begint bij te komen.’ Een vrouwenstem doorbrak mijn gedachten van ergens aan de andere kant van de tunnel.

Voetstappen kwamen dichterbij en een man zei: ‘De propofol wordt nu toegediend.’

‘Dit is al de tweede keer dat ze wakker wordt,’ antwoordde de

vrouw. ‘Het is een ontzettende vechter. Haar moeder zal blij zijn om dat te horen.’

Vechter? Ik begreep niet waar ze het over hadden, waarom ze dachten dat mijn moeder blij zou zijn om dit te horen...

Misschien moet ik rijden?

Een warm gevoel trok door mijn aderen. Het begon bij mijn schedelbasis en spoelde toen over me heen, ging als een waterval door mijn lichaam, en toen waren er geen dromen, geen gedachten en geen stemmen meer.

Gisteren

Hoofdstuk 1

Donderdag 10 augustus

‘Ik wil alleen maar zeggen dat jij bijna seks hebt gehad met dát.’

Terwijl ik mijn neus optrok, staaarde ik naar de telefoon die Darynda Jones — roepnaam Dary — onder mijn neus had gedrukt, vijf seconden nadat ze Joanna’s was binnengelopen.

Joanna’s was al sinds mijn vroege jeugd een vast element in de binnenstad van Clearbrook. Het restaurant was in al die jaren niets veranderd. Het was er alsof je terugging in de tijd, naar de nietszeggende periode tussen bands met enorme kapsels en de opkomst van Britney Spears. Maar goed, het was er schoon en knus, en vrijwel alles wat uit de keuken kwam, was gefrituurd. En ze hadden de beste ijsthee van heel Virginia.

‘O, man,’ mompelde ik. ‘Waar is hij in vredesnaam mee bezig?’

‘Waar lijkt het op?’ Dary’s ogen werden groter achter haar bril met wit plastic montuur. ‘Hij is zowat tegen een opblaasdollijn op aan het rijden.’

Ik perste mijn lippen op elkaar, want inderdaad, daar leek het op.

Ze trok haar telefoon weg en hield haar hoofd schuin. ‘Wat haalde je je in je hoofd?’

‘Hij is leuk – wás leuk,’ verdedigde ik mezelf halfslachtig, terwijl ik een snelle blik over mijn schouder wierp. Gelukkig was er niemand anders binnen gehoorsafstand. ‘En ik heb géén seks met hem gehad.’

Ze rolde met haar donkere, bruine ogen. ‘Je had je mond op zijn mond, en zijn handen...’

‘Oké.’ Ik hief mijn handen op om haar tot zwijgen te brengen. ‘Ik snap het. Met Cody rommelen was een fout. Geloof me. Ik weet het. Ik probeer het uit mijn geheugen te wissen, en jij bent daar helemaal niet behulpzaam bij.’

Ze leunde over de bar waar ik achter stond en fluisterde: ‘Ik laat je dit nooit vergeten.’ Ze grijnsde toen ik mijn ogen samenknep. ‘Maar ik begrijp het wel. Hij is waanzinnig gespieerd. Hij is dom, maar leuk.’ Er viel een dramatische pauze.

Alles aan Dary was dramatisch, van de vaak verblindend felle kleding die ze droeg tot het superkorte haar dat aan de zijkanten gemillimeterd en bovenop een chaos van krullen was. Momenteel was haar haar zwart. Vorige maand was het lavendelblauw. Over twee maanden was het waarschijnlijk roze.

‘En het is een vriend van Sebastian.’

Ik voelde een knoop in mijn maag komen. ‘Het heeft niks met Sebastian te maken.’

‘Als jij het zegt.’

‘Jij hebt zo’n geluk dat ik je mag,’ kaatste ik terug.

‘Ach, je houdt van me.’ Ze liet haar handen op de toeg vallen. ‘Je werkt dit weekend, toch?’

‘Ja. Hoezo? Ik dacht dat jij dit weekend met je familie naar DC ging.’

Ze zuchtte. ‘Een weekend? Mocht ik willen. We gaan de hele wéék naar DC. We vertrekken morgenochtend. Mam kan niet wachten. Ik zweer je, ze heeft een heel reisplan voor ons, met alle musea die ze wil bezoeken, de verwachte tijd die we in elk museum gaan doorbrengen en de tijdstippen waarop we gaan lunchen en dineren.’

Ik moest mijn best doen om niet hardop te lachen. Haar moeder was belachelijk georganiseerd, tot gelabelde mandjes voor handschoenen en sjaals aan toe. ‘De musea zijn vast leuk.’

‘Natuurlijk vind jij dat. Jij bent een nerd.’

‘Het heeft geen zin om dat te ontkennen. Het is waar.’ En ik vond het niet erg om dat toe te geven. Ik wilde naar de universiteit gaan om antropologie te studeren. De meeste mensen zouden

vragen wat ik in vredesnaam met zo'n diploma kon, maar er waren allerlei mogelijkheden, zoals forensisch onderzoek doen, bij bedrijven werken, lesgeven, en meer. De banen die ik leuk vond, omvatten vaak werk in musea, dus ik had een reisje naar DC te gek gevonden.

'Ja ja.' Dary sprong van de barkruk van rood vinyl. 'Ik moet gaan voor mam flipt. Als ik vijf minuten te laat ben, belt ze de politie in de overtuiging dat ik ben ontvoerd.'

Ik grijnsde. 'Stuur me straks nog een berichtje, oké?'

'Doe ik.'

Ik zwaaide en pakte toen de vochtige poetsdoek om hem over de smalle toonbank te halen. Uit de keuken kwam een echo van rammelende pannen, wat betekende dat ze bijna gingen sluiten voor de avond.

Ik kon niet wachten om thuis te zijn, de geur van gefrituurde kipcorns en aangebrande tomatensoep van me af te douchen en het nieuwste drama over Feyre en de feeënhoven uit te lezen. Daarna ging ik beginnen aan een sexy, modern boek waarover ik mensen had zien praten in de Facebook-boekenclub waarin ik lurkte. Iets over koninklijke families en sexy broers. Vijf sexy broers.

Nou, graag.

Echt, de helft van het geld dat ik als serveerster bij Joanna's verdiende ging naar de aanschaf van boeken en niet naar mijn spaarrekening zoals de bedoeling was, maar ik had mezelf niet in de hand.

Nadat ik om de servethouders heen had gepoetst, tilde ik mijn kin op en blies ik een sliert bruin haar die uit mijn knot ontsnapt was uit mijn gezicht. De bel boven de deur rinkelde en er kwam een tengerere gedaante binnen.

Verrast liet ik de doek met citroengeur vallen. Op dat moment had ik door het lichtste briesje om kunnen vallen.

Meestal kwamen mensen onder de zestig alleen bij Joanna's binnen op vrijdagavond, na de footballwedstrijd, en in de zomer soms op zaterdagavond. Maar absoluut níét op donderdagavond.

Joanna's verdiende de kost met het bedienen van 65+-pas-

houders, een van de redenen waarom ik hier aan een vakantiebaantje als serveerster was begonnen. Het was makkelijk en ik had het extra geld nodig.

Het feit dat Skylar Welch in Joanna's stond, tien minuten voor sluitingstijd, was een schok. Ze kwam hier nooit alleen binnen. Nooit.

Buiten doorboorden felle koplampen de duisternis. Ze had haar BMW laten lopen, en ik durfde te wedden dat de auto vol zat met meisjes die net zo knap en perfect waren als zij.

Maar lang niet zo aardig.

Ik had de afgelopen miljóén jaar razende, bittere jaloezie gevoeld als het op Skylar aankwam. Maar het ergste was nog dat ze oprecht lief was, wat haar haten een misdaad tegen de mensheid, puppy's en regenbogen maakte.

Ze liep aarzelend naar voren, alsof ze verwachtte dat de zwart-witte linoleumvloer zou openbarsten en haar met huid en haar zou opslokken, en veegde haar lichtbruine haar met blonde puntjes over haar schouder. Zelfs onder de gruwelijke tl-lampen was haar zomerse kleurtje perfect.

'Hé, Lena.'

'Hé.' Ik ging rechtop staan en hoopte dat ze niets zou bestellen. Als ze eten wilde, zou Bobby kwaad zijn en moest ik vijf minuten op hem inpraten om hem zover te krijgen dat hij haar bestelling zou maken. 'Hoe gaat het?'

'Zijn gangetje.' Ze beet op haar glanzende, kauwgomroze lip. Ze stond stil naast de rode barkrukken en haalde diep adem. 'Jullie gaan bijna sluiten, hè?'

Ik knikte langzaam. 'Over ongeveer tien minuten.'

'Sorry. Ik ben zo weer weg. Ik was eigenlijk niet van plan om hier te stoppen.'

Mentaal voegde ik een sarcastische *o, echt?* toe.

'De meiden en ik gaan naar het meer. Een paar van de jongens organiseren er een feest en we reden hierlangs,' legde ze uit. 'Ik wilde even binnenkomen om te zien of... of jij wist wanneer Sebastian terugkomt.'

Natúúrlijk.

Ik klemde mijn kaken op elkaar. Zo gauw Skylar binnenkwam, had ik moeten beseffen dat ze hier was vanwege Sebastian, want waarom zou ze anders tegen me praten? Ja, ze was poeslief, maar we verkeerden niet in dezelfde kringen op school. De helft van de tijd was ik onzichtbaar voor haar en haar vrienden.

Wat ik prima vond.

‘Ik weet het niet.’ Dat was een leugen. Sebastian zou zaterdagochtend naar huis komen vanuit North Carolina. Hij en zijn ouders waren daar deze zomer op familiebezoek. Een kronkelige steek prikte in mijn borstkas, een mengsel van hunkering en paniek – twee gevoelens die ik maar al te goed kende als het op Sebastian aankwam.

‘Echt?’ Er klonk verbazing in haar stem.

Ik gaf mijn gezicht een lege uitdrukking. ‘Ik gok dat hij ergens dit weekend terugkomt. Misschien.’

‘Ja. Ik denk het ook.’ Haar blik viel op de toonbank terwijl ze aan de zoom van haar strakke zwarte topje friemelde. ‘Hij heeft niet... Ik heb niks van hem gehoord. Ik heb hem berichtjes gestuurd en gebeld, maar...’

Ik veegde mijn handen af aan mijn short. Ik had geen idee wat ik moest zeggen. Dit was zo ongelooflijk ongemakkelijk. Deels wilde ik een compleet kreng zijn en zeggen dat Sebastian wel had gereageerd als hij met haar wilde praten, maar zo was ik gewoon niet.

Ik was het type dat dingen dacht, maar ze nooit zei.

‘Ik denk dat hij het heel druk heeft gehad,’ zei ik uiteindelijk. ‘Zijn vader wilde dat hij daar wat universiteiten ging bekijken, en hij had zijn neven en nichten al jaren niet gezien.’

Iemand in de BMW toeterde en Skylar keek over haar schouder. Ik trok mijn wenkbrauwen op terwijl ik stilletjes bad dat wie er ook in de auto zat, in de auto zou blijven. Een ogenblik ging voorbij en Skylar stopte haar supersteile haar achter haar oor terwijl ze zich weer naar mij toe draaide.

‘Mag ik je nog één ding vragen?’

‘Ja hoor.’ Het was niet alsof ik nee ging zeggen, ook al hoopte ik dat er een zwart gat in het restaurant zou verschijnen dat me in zijn vortex zou trekken.

Een flauwe glimlach verscheen op haar gezicht. ‘Heeft hij iets met iemand anders?’

Ik staaarde haar aan en vroeg me af of ik een alternatieve geschiedenis van Sebastian en Skylar had meegemaakt.

Vanaf het moment dat ze naar Clearbrook, inwoneraantal bleh, was verhuisd, had ze zich aan Sebastian gehecht. Niet dat iemand het haar kwalijk kon nemen. Sebastian was een geboren schoonheid die iedereen om zich heen charmeerde. Die twee kregen in de onderbouw iets met elkaar en bleven de hele middelbare school samen, de koning en koningin van het stelletjes-zijn. Ik had me er al bij neergelegd dat ik mezelf op een gegeven moment zou moeten dwingen om naar hun bruiloft te gaan.

Maar toen kwam de lente...

‘Jij maakte het met hem uit,’ hielp ik haar herinneren, zo vriendelijk als ik kon. ‘Ik wil niet gemeen klinken, maar wat doet het ertoe of hij iemand anders heeft?’

Skylar vouwde een slanke arm om haar middel. ‘Weet ik, weet ik. Maar het doet ertoe. Ik heb gewoon... Heb jij nooit een enorme fout gemaakt?’

‘Massa’s,’ reageerde ik droogjes. De lijst was langer dan mijn been en arm samen.

‘Nou, het met hem uitmaken was een van mijn fouten. Denk ik, tenminste.’ Ze deed een stap terug van de toeg. ‘Hoe dan ook, als je hem ziet, wil je dan zeggen dat ik langs ben gekomen?’

Dat was wel het laatste wat ik wilde doen, maar ik knikte omdat ik het wel zou zeggen. Omdat ik nou eenmaal zo was.

Oog. Rol.

Toen glimlachte Skylar. Het was een oprechte lach, en gaf me het gevoel dat ik een beter mens moest zijn of zo.

‘Bedankt,’ zei ze. ‘Dan zie ik je over een week wel op school? Of op een van de feestjes?’

‘Jup.’ Ik forceerde een glimlach die broos voelde en er waarschijnlijk gestoord uitzag.

Skylar wiebelde met haar vingers als afscheid, draaide zich om en liep naar de deur. Ze reikte naar de klink, maar stopte en keek over haar schouder naar me. Een vreemde uitdrukking gleed over haar gezicht. ‘Weet hij het van jou?’

Mijn mondhoeken trokken naar beneden. Wat viel er van mij te weten wat Sebastian niet al wist? Ik was oprecht saai. Ik las meer dan dat ik met mensen praatte en ik was geobsedeerd door History Channel en programma’s als *Eeuwenoude aliens*. Ik speelde volleybal en hoewel ik er echt niet goed in was, was onze school zo prut dat ik toch in het team was gekomen. Ik zou ook nooit zijn gaan spelen als Megan me er in de derde niet toe had overgehaald. Niet dat ik het niet leuk vond, maar inderdaad, ik was zo stimulerend als witbrood.

Er waren letterlijk geen verborgen geheimen om te onthullen.

Nou ja, ik was doodsbang voor eekhoorns. Het waren net ratten met pluizige staarten, en ze waren geméén. Dat wist niemand van me, omdat het supergénant was. Maar het leek me sterk dat Skylar daarop doelde.

‘Lena?’

Uit mijn gedachten geschud, knipperde ik met mijn ogen. ‘Wat is er met mij?’

Ze was even stil. ‘Weet hij dat je verliefd op hem bent?’

Mijn ogen werden groter en mijn mond werd droog. Ik voelde mijn hart haperen en toen naar de bodem van mijn maag donderen. De spieren in mijn rug verkrampten en mijn maag draaide zich om, terwijl een golf van paniek tegen me aan sloeg. Ik forceerde een ademloos klinkend lachje. ‘Ik... Ik ben niet verliefd op hem. Hij is als een... als een broer die ik nooit gewild heb.’

Skylar glimlachte vaag. ‘Ik wil me niet met jouw zaken bemoeien.’

Klonk anders alsof ze dat wel deed.

‘Ik zag hoe je naar hem keek toen wij samen waren.’ Er zat geen scherpste of oordeel in haar toon. ‘Of misschien heb ik het mis.’

‘Sorry, je hebt het mis,’ zei ik tegen haar. Ik vond dat ik behoorlijk overtuigend klonk. Dus er was toch iets aan me waarvan ik dacht dat niemand het wist. Eén verborgen waarheid die net zo gênant was als bang zijn voor eekhoorns, maar totaal iets anders.

En ik had er net over gelogen.

Hoofdstuk 2

Ik woonde op zo'n vijftien minuten van het centrum van Clearbrook, in een wijk die op loopafstand lag van de basisschool waar ik mijn tijd had doorgebracht met dagdromen. De straten bestonden uit een mix van kleine en grote huizen, en alle formaten ertussenin. Mijn moeder en ik woonden in een huis van gemiddeld formaat – een huis dat mam zich amper kon veroorloven van haar salaris als verzekeringsagent. We hadden naar een kleiner huis kunnen verhuizen, vooral nu Lori was gaan studeren en ik over een jaar hetzelfde zou doen, maar volgens mij was mam niet klaar om het huis te laten gaan. Om alle herinneringen en alles wat had moeten zijn, in plaats van wat was, te laten gaan.

Het was voor ons allemaal waarschijnlijk het beste geweest als we waren verhuisd, maar dat hadden we niet gedaan, dus dat deed er niet meer toe.

Ik reed de oprit op, langs de tweedehands Kia die mam aan de straat had geparkeerd. Ik zette de motor af en ademde de kokosgeur in van het interieur van de tien jaar oude zilveren Lexus die vroeger van pap was. Mam had hem niet gewild en Lori ook niet, dus was hij uiteindelijk bij mij terechtgekomen.

Het was niet het enige wat pap me had nagelaten.

Ik pakte mijn tas van de passagiersstoel, stapte uit de auto en deed toen het portier zachtjes achter me dicht. Krekels tjirpten en een hond blafte ergens in de grotendeels stille straat, terwijl ik naar het grotere huis naast ons keek. Alle ramen waren donker en de takken van de dikke esdoorn voor het huis wiegden, waardoor de bladeren ruisten.

Over een jaar zou ik hier niet meer als een onvervalste loser naar het huis van de burens staan te staren. Ik zou studeren. Aan de universiteit van Virginia, hopelijk, want dat was mijn eerste keus. In de lente ging ik ook andere universiteiten met aanmeldingen overladen, voor het geval ik niet vervroegd werd toegelaten tot Virginia, dus ik zou hier hoe dan ook weg zijn.

En dát zou het beste zijn. Weg uit deze stad. Weg van altijd hetzelfde. Wat broodnodige afstand tussen het huis van de burens en mij.

Ik rukte mijn blik los van het huis en liep over het betegelde pad naar binnen. Mam lag al in bed, dus probeerde ik zo stil mogelijk te zijn. Ik haalde een blikje fris uit de koelkast en liep naar boven voor een snelle douche in de gedeelde badkamer. Ik had naar Lori's slaapkamer aan de voorkant van het huis kunnen verhuizen toen zij ging studeren. Haar kamer was groter en had een eigen badkamer, maar mijn slaapkamer had privacy en een geweldig balkon dat ik om meerdere redenen niet wilde opgeven.

Redenen waar ik niet te veel over wilde nadenken.

Eenmaal op mijn slaapkamer zette ik het blikje op het nachtkastje en liet ik mijn handdoek bij de deur vallen. Ik haalde mijn lievelingsslaapshirt uit de ladekast en trok het aan. Nadat ik de lamp op het nachtkastje had aangedaan en de slaapkamer in zacht, botergeel licht was gedompeld, pakte ik de afstandsbediening en zapte ik naar het History Channel, met het volume laag.

Ik wierp een blik op de bekrabbelde wereldkaart boven mijn bureau. De kaart met alle plekken die ik uiteindelijk wilde bezoeken. De rode en blauwe cirkels die over de hele kaart waren getekend, toverden een grijns op mijn gezicht terwijl ik een gigantisch zwart-rood boek van mijn bureau pakte. Het bureau diende eigenlijk alleen nog als bewaarplek voor mijn boeken. Toen we hier kwamen wonen, had pap schappen geplaatst over de volle lengte van de muur waar de ladekast en de tv tegenaan stonden, maar die waren al jaren overvol. Er stonden stapels boeken op elk vrij plekje in de kamer – voor mijn nachtkastje,

op beide kanten van de ladekast en in mijn kledingkast, waar ze meer ruimte innamen dan mijn kleren.

Ik was mijn hele leven al een lezer, en ik las véél. Meestal hield ik het bij boeken met een romantisch thema en een typisch gelukkig einde. Lori zat me altijd te jennen en zei dat ik een banale smaak in boeken had, maar ze kon me wat. Ik had tenminste niet zo'n pretentieuze smaak in boeken als zij, en soms wilde ik gewoon... ik weet niet, aan het leven ontsnappen. Halsoverkop in een wereld duiken waar ik mijn blik kon laten verruimen door echte problemen, of in een wereld die totaal iets anders was, iets compleet onwerkelijks. Een wereld met strijdende feeën of ronddolende vampierenbendes. Ik wilde nieuwe dingen ervaren en altijd, altijd met een tevreden gevoel de laatste bladzijde omslaan.

Want soms bestond 'lang en gelukkig' alleen maar in de boeken die ik las.

Ik ging op de rand van mijn bed zitten en wilde het boek net open slaan toen ik een zacht geklop op de balkondeuren hoorde. Ik bevroor een fractie van een seconde terwijl mijn hartslag omhoog schoot. Toen veerde ik op en liet het boek op mijn bed vallen.

Het kon maar één iemand zijn: *Sebastian*.

Toen ik de deuren van het slot had gehaald en ze opengooide, kon ik de brede glimlach die op mijn gezicht verscheen niet stoppen. Blijkbaar was mijn lichaam ook niet te stoppen, want ik gooide mezelf over de drempel zonder dat ik mijn armen en benen bewust bewoog.

Ik botste tegen een langer en veel, veel harder lichaam. Sebastian kreunde toen ik mijn armen om zijn brede schouders gooide en zowat met mijn gezicht op zijn borstkas knalde. Ik snoof de vertrouwde, frisse geur van de wasverzachter die zijn moeder al eeuwen gebruikte op.

Er was geen moment van aarzeling van Sebastian toen hij zijn armen om me heen sloeg. Dat was er nooit.

'Lena.' Zijn stem was laag – lager dan ik me herinnerde, wat

vreemd was omdat hij maar een maand weg was geweest. Maar een maand voelde als een eeuwigheid als je iemand normaal gesproken elke dag van je leven zag. We hadden contact gehouden in de zomer. We stuurden elkaar berichtjes en hadden zelfs een paar keer gebeld, maar het was niet hetzelfde als hem hiér hebben.

Sebastian knuffelde mij ook en tilde me op, zodat mijn voeten een paar centimeter boven de vloer bungelden voor hij me weer neerzette. Hij liet zijn hoofd zakken terwijl zijn borstkas scherp tegen de mijne uitzette, waardoor ik een golf van warmte tot in de puntjes van mijn tenen voelde.

‘Je hebt me echt gemist, hè?’ zei hij, terwijl hij zijn vingers door de natte strengen van mijn haar haalde.

Ja. Gód, wat had ik hem gemist. Ik had hem veel te erg gemist. ‘Nee.’ Mijn stem klonk gedempt tegen zijn borst. ‘Ik dacht gewoon dat je die knappe jongen was die vanavond in het restaurant zat.’

‘Vast.’ Hij grinnikte tegen de bovenkant van mijn hoofd. ‘Er was geen knappe jongen bij Joanna’s.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Twee redenen. Ten eerste ben ik de enige knappe jongen die ooit een voet in die tent zet, en ik was er niet,’ zei hij.

‘Wauw. Heel bescheiden, Sebastian.’

‘Ik zeg gewoon de waarheid.’ Zijn toon was licht, plagend. ‘En ten tweede, als je dacht dat ik iemand anders was, zou je niet nog steeds als klittenband aan me vastzitten.’

Hij had een punt.

Ik liet los en liet mijn armen vallen. ‘Hou je mond.’

Hij grinnikte weer. Ik was altijd gek op zijn lachjes. Ze waren aanstekelijk, zelfs als je een rothumeur had. Je moest er wel van glimlachen.

‘Ik dacht dat je zaterdag pas terugkwam,’ zei ik, terwijl ik naar binnen liep.

Sebastian volgde. ‘Pap besloot dat ik op tijd terug moest zijn voor de vriendschappelijke wedstrijd van morgen, ook al speel

ik niet mee. Maar hij had alles al geregeld met de coach. Je weet hoe hij is.’

Zijn vader was de stereotypische door football geobsedeerde vader die Sebastian pushte en pushte en púshte als het op spelen aankwam. Het was zelfs zo erg dat ik echt geschokt was toen Sebastian aankondigde dat ze de stad uit zouden zijn terwijl er footballtraining was. Zijn vader kennende, had hij Sebastian elke ochtend bij het eerste daglicht laten rennen en vangen.

‘Slaapt je moeder?’ vroeg hij, terwijl hij de balkondeuren dichtdeed.

‘Ja...’ Ik draaide me om, en bekeek hem eens goed nu hij in het licht van mijn slaapkamer stond. Hoe gênant het ook zou zijn om het toe te geven, en ik zou het nooit toegeven: ik raakte helemaal van de wijs.

Sebastian was... Hij was moeiteloos móói. Dat kon je niet vaak over een jongen zeggen. Of over iemand, om eerlijk te zijn.

Zijn haar had een tint ergens tussen bruin en zwart, en het viel naar voren in een warrige golf die zijn donkerbruine wenkbrouwen bijna raakte. Zijn wimpers waren misdadig vol en omlijstten ogen die de kleur van donker denim hadden. Zijn gezicht was een en al hoeken, met hoge jukbeenderen, een scherpe neus en een harde, sterke kaak. Hij had een litteken net naast de mooi gevormde welving van zijn bovenlip. Het was gebeurd tijdens een footballtraining in ons vierde jaar, toen hij een dreun had gekregen waar zijn helm van afvloog. Zijn schouderbeschermers waren tegen zijn mond geklapt en zijn bovenlip was ervan opengebarsten. Maar het litteken paste bij hem.

Hij stond om zich heen te kijken en ik kon mijn blik niet losrukken van zijn basketbalshort en zijn simpele witte T-shirt. Toen hij jonger was, in de onderbouw, was hij al lang, een en al armen en benen, maar nu was de rest van zijn lichaam gevolgd. Hij was ontzettend gespierd geworden en kon zich meten met Griekse marmeren beelden. Jarenlang football spelen deed dat met je lijf, stelde ik me zo voor.

Sebastian was niet meer simpelweg de léúke buurjongen.

We deden dit al jaren, sinds hij had uitgevogeld dat dit makkelijker was dan naar mijn voordeur komen. Hij ging door zijn achterdeur naar buiten, kwam door een poort onze tuin binnen, en dan was het nog maar een klein stukje naar de trap die naar mijn balkon leidde.

Onze ouders wisten dat hij zo bij mijn slaapkamer kon komen, maar we waren samen opgegroeid. Voor hen – en voor Sebastian – waren we als broer en zus.

Ik vermoedde ook dat ze niet wisten dat de bezoeken's nachts plaatsvonden. Dát was pas begonnen toen we allebei dertien waren, op de eerste avond dat mijn vader weg was.

Ik leunde tegen de deur en beet op mijn wang.

Sebastian Harwell was een van de populairste jongens op school. Dat was niet verrassend voor iemand die zo adembenevend was. Getalenteerd. Grappig. Slim. Aárdig. Hij vormde een geheel eigen categorie.

Hij was ook een van mijn beste vrienden.

Om redenen die ik niet onder de loep wilde nemen, leek mijn slaapkamer kleiner met hem erin. Het bed leek te klein en de lucht te benauwd.

‘Wat ben je in godsnaam aan het kijken?’ vroeg hij op gedempte toon terwijl hij naar de tv staaarde.

Ik keek naar het scherm. Er stond een vent met borstelig, gestoord uitzierend haar wild te gebaren. ‘Eh... herhalingen van *Eeuwenoude aliens*.’

‘Oké dan. Nou ja, het is minder morbide dan die forensische show die je kijkt. Soms ben ik bang...’ Sebastian viel stil toen hij zich naar me toe draaide. Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Is dat... mijn shirt?’

O. O mijn gód.

Mijn ogen werden groot toen ik me herinnerde wat ik droeg: zijn oude sportshirt. Een paar jaar geleden had hij het hier om een of andere reden laten liggen, en ik had het gehouden.

Als een stalker.

Mijn wangen werden rood, en de blos racete omlaag over mijn lichaam. En er was heel wat lichaam te zien. Het shirt hing van één schouder af, ik had geen beha aan en ik vocht tegen de neiging om aan de zoom van het shirt te trekken.

Ik zei tegen mezelf dat ik niet moest flippen, want hij had me talloze keren in mijn zwemspullen gezien. Dit was niet anders.

Maar dat was het wel.

‘Het is echt mijn shirt.’ Zijn volle wimpers verhulden zijn ogen. Hij ging op mijn bed zitten. ‘Vroeg me al af waar dat was gebleven.’

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik was plotseling verstijfd en stond tegen de deur gepleisterd. Vond hij het raar dat ik zijn shirt droeg om in te slapen? Want ja, het was best raar. Dat kon ik niet ontkennen.

Hij liet zich achterovervallen op het bed en schoot meteen weer rechtop. ‘Au. Krijg nou wat!’ Terwijl hij over zijn rug wreef, draaide hij zijn bovenlijf om. ‘Jezus.’ Hij pakte mijn boek op en hield het voor zich. ‘Lees je dit?’

Mijn ogen vernauwdten. ‘Ja. Wat is daar mis mee?’

‘Je hebt een goed wapen aan dit ding. Als je me ermee op mijn hoofd mept ben ik dood en kom jij in zo’n programma dat je kijkt op Investigation Discovery.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Dat is een beetje overdreven.’

‘Zal wel.’ Hij gooide het boek naar de andere kant van het bed. ‘Wil je bijna gaan slapen?’

‘Ik wilde bijna gaan lezen voor ik zo ruw werd gestoord,’ grapte ik. Ik dwong mezelf om bij de deur weg te gaan en sleepte me naar het bed, waar hij nu uitgestrekt op zijn zij lag. Hij lag daar alsof het zijn bed was, met zijn wang op zijn vuist. ‘Maar nu is er iemand, en ik noem geen namen, hier.’

Zijn mondhoeken krulden op. ‘Wil je dat ik wegga?’

‘Nee.’

‘Leek me al niet.’ Hij klopte op de plek naast hem. ‘Kom erbij. Vertel me alles wat ik heb gemist.’

Ik droeg mezelf op om me niet als een complete sukkel te

gedragen en ging op het bed zitten, wat niet makkelijk was door het shirt. Ik wilde hem zó niet flashen. Of misschien wilde ik hem wel flashen. Maar dat wilde hij waarschijnlijk niet.

‘Je hebt niet veel gemist,’ zei ik, met een blik op mijn slaapkamerdeur. Gelukkig had ik die al dichtgedaan. ‘Keith heeft een paar feesten gegeven...’

‘Ben je zonder mij gegaan?’ Hij drukte zijn hand tegen zijn borst. ‘Mijn hart. Het doet pijn.’

Ik grijnsde naar hem, strekte mijn benen uit en kruiste ze bij de enkels. ‘Ik ben met de meiden gegaan, niet alleen. En wat dan nog?’

De grijns werd iets breder. ‘Hield hij ze bij het meer?’

Ik schudde mijn hoofd en trok aan de zoom van mijn shirt terwijl ik met mijn tenen wiebelde. ‘Nee. Gewoon bij zijn huis.’

‘Cool.’ Toen ik naar hem keek, waren zijn ogen omlaag gericht. Zijn vrije hand lag op het bed tussen ons in. Zijn vingers waren lang en slank, gebruikt omdat hij altijd buiten was. ‘Verder nog iets gedaan? Met iemand uit geweest?’

Ik stopte met wiebelen en draaide mijn hoofd snel naar hem toe. Dat was een vreemde vraag. ‘Niet echt.’

Hij trok zijn wenkbrauw op terwijl hij mijn blik met de zijne vasthield.

Ik veranderde snel van onderwerp. ‘Trouwens, raad eens wie er vanavond bij Joanna’s was en naar jou vroeg?’

Hij grijnsde. ‘Wie?’

‘Skylar. Blijkbaar heeft ze je meerdere berichtjes gestuurd en ben jij haar aan het negeren.’

‘Ik was haar niet aan het negeren.’ Hij duwde de pluk haar van zijn voorhoofd. ‘Ik heb alleen niet gereageerd.’

Een frons trok mijn mondhoeken omlaag. ‘Is dat niet hetzelfde?’

‘Wat wilde ze?’ vroeg hij in plaats van antwoord te geven.

‘Met je praten.’ Ik leunde achterover tegen het hoofdeinde, pakte het kussen en duwde het in mijn schoot. ‘Ze zei... Ze vroeg of ik je wilde zeggen dat ze naar je op zoek was.’

‘Nou, moet je jou eens zien, doen wat je gezegd wordt.’ Hij was even stil en zijn grijns werd breder. ‘Voor de verandering.’

Ik besloot die opmerking te negeren. ‘Ze zei ook dat ze vond dat het een fout was om het met je uit te maken.’

Hij trok zijn hoofd terug en de grijns verdween. ‘Zei ze dat?’

Mijn hart begon te bonzen. Hij klonk verrast. Was het een aangename verrassing, of het tegenovergestelde? Gaf hij nog om haar? ‘Ja.’

Sebastian verroerde zich een moment niet en schudde toen zijn hoofd. ‘Whatever.’ Zijn hand bewoog razendsnel en trok het kussen van mijn schoot. Hij schoof het onder zijn hoofd.

‘Ga je gang,’ mompelde ik. Ik trok het shirt weer over mijn schouder.

‘Dat heb ik net gedaan.’ Hij glimlachte naar me. ‘Je hebt een nieuwe sproet.’

‘Wat?’ Ik draaide mijn gezicht naar hem toe. Al zo lang ik me kon herinneren, zag ik eruit alsof ik door een sproetenkanon was geraakt. ‘Je kunt echt niet zien of ik een nieuwe sproet heb.’

‘Echt wel. Leun voorover. Ik kan het zelfs laten zien.’

Ik aarzelde en keek hem achterdochtig aan.

‘Kom op,’ zei hij, en om me over te halen wenkte hij me met zijn vinger.

Ik haalde oppervlakkig adem en leunde naar hem toe. Haar viel over mijn schouder terwijl hij zijn hand optilde.

De grijns was terug en speelde op zijn lippen.

‘Precies... hier.’ Hij drukte zijn vingertop tegen het midden van mijn kin. Ik hield mijn adem in. Zijn wimpers zakten. ‘Dat is een nieuwe.’

Een moment kon ik niet bewegen. Ik kon daar alleen maar zitten, naar hem toe geleund terwijl hij zijn vinger op mijn kin hield. Het was gestoord en stom, omdat het zo’n zachte aanraking was, maar ik voelde het in elke cel van mijn lichaam.

Hij liet zijn hand weer tussen ons zakken.

Ik ademde zwakjes uit. ‘Jij bent... Je bent zo stom.’

‘Je houdt van me,’ zei hij.

Ja.

Waanzinnig veel. Diep. Onveranderbaar. Ik kon zo nog vijf bijwoorden verzinnen. Ik was al verliefd op Sebastian sinds, jemig, sinds hij zeven was en me een zwarte slang die hij in zijn tuin had gevonden kwam brengen. Als cadeau. Ik weet niet waarom hij dacht dat ik 'm zou willen, maar hij had hem naar ons huis gebracht en voor me laten vallen, als een kat die een dode vogel meebrengt voor zijn eigenaar.

Een echt heel raar cadeau – het soort cadeau dat een jongen aan een andere jongen zou geven – en dat vatte onze relatie ook wel zo'n beetje samen. Ik was verliefd op hem, pijnlijk en besamend verliefd, en hij behandelde me meestal alsof ik een van zijn maten was. Dat deed hij al sinds het begin, en dat zou ook altijd zo blijven.

'Ik tolereer je amper,' zei ik.

Hij rolde op zijn rug, strekte zijn armen boven zijn hoofd uit en vouwde zijn handen ineen terwijl hij lachte. Zijn shirt trok omhoog en onthulde zijn platte buik en die twee spieren aan beide kanten van zijn heupen. Ik had geen idee hoe hij die had gekregen.

'Blijf maar tegen jezelf liegen,' zei hij. 'Misschien ga je het op een dag geloven.'

Hij had geen idee hoe dicht hij bij de waarheid zat.

Als het aankwam op Sebastian en hoe ik me over hem voelde, deed ik niets anders dan liegen.

Liegen was nog iets wat pap me had nagelaten.

Het was iets waar hij ook zo, zó goed in was.

ÉÉN VERKEERDE KEUZE ZET HAAR LEVEN OP Z'N KOP

De zeventienjarige Lena zit net in het laatste jaar van high school en is van plan om daar het beste jaar *ever* van te maken. Dat moet lukken, want ze heeft een leuke vriendengroep en is zich aan het oriënteren op haar vervolgopleiding. Misschien gaat ze zelfs uiteindelijk Sebastian vertellen wat ze al jaren voor hem voelt. Na dit jaar zal alles anders zijn, dus het is nu of nooit.

Maar het moment waarop alles anders wordt komt veel sneller dan ze verwacht, en op een totaal andere manier dan ze verwacht. Na een feestje raakt Lena met vier vrienden betrokken bij een auto-ongeluk. Zij is de enige die het overleeft. Lena wordt gek van schuldgevoel. Toekomstplannen maken lukt haar ook niet meer. Hoe krijgt ze haar vertrouwen in het leven terug?

JENNIFER L. ARMENTROUT is een #1 *New York Times*-bestsellerauteur. Ze is bekend van haar new adult- en young adult-romans, en natuurlijk van de fantasyserie LUX. *Als morgen niet bestaat* stelt de vraag: kun je ooit weten wanneer je op het punt staat een enorme fout te maken? Aangrijpend van begin tot eind.

NUR 285/340

9 789401 912303